

č. 6081.

Zdravotnictví: * Zákonem ze 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. nebyl derogován dvorský dekret z 11. ledna 1916 sb. pol. zák. sv. 44. o náhradě útrat za ošetřování osob, pokousaných vzteklým psem.

(Nález ze dne 20. listopadu 1926 č. 16.859/25.)

Věc: František S. v O. proti ministerstvu vnitra o náhradu léčebného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím uznal žal. úřad v pořadu instancí st-le povinným podle dvor. dekr. z 11. ledna 1816 sb. pol. z. sv. 44 nahraditi léčebné 2464 Kč za Jana, Annu, Alžbětu a Eugonii St., pokousané jeho psem, vzteklinou stíženým, a léčebné v Pasteurově ústavě v Praze, poněvadž obsahem spisů jest prokázáno, že výše dotčené osoby, jež jsou nemajetny, byly skutečně pokousány jeho psem vzteklinou stíženým, a tudíž tu jsou předpoklady výše dotčeného zákonného ustanovení.

O stížnosti nss uvážil:

St-l dovolává se zákona ze 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. o zamezení a potlačení přenosných nemocí. Z § 1, jenž pod č. 17 uvádí i vzteklinu jako přenosnou nemoc, kterou třeba oznámiti, a z § 48, jenž prohlašuje za zrušeny všechny starší předpisy o předmětech, které jsou upraveny v tomto zákoně, dovozuje stížnost, že zákon tím, že se vztahuje i na případy, kdy nasatlo onemocnění z pokousání vzteklým zvířetem, ruší cit. dv. dekret, upravující t ý ž předmět. St-l se mýlí.

Dv. dekr. z 11. ledna 1816 stanoví, že k náhradě léčebného chudých osob, pokousaných vzteklými psy, jest pravidelně přidržeti zámožného vlastníka vzteklého psa; jinak hradí třetinu místní obec spolu s pozemkovou vrchností a další dvě třetiny státní poklad. Upravuje tedy norma ta náhradu léčebného osob pokousaných psem, stíženým vzteklinou. Zákon č. 67/1913 však o náhradě l é č e b n é h o nejedná.

Stížnost hledá takovýto předpis v § 36 b) a d) zákona. § 36 b) stanoví, že stát hradí náklady na prozkumy podle § 5 ve stát. prozkumných ústavách: tedy náklady vzniklé šetřením, »kterého jest třeba, aby byly zjištěny zárodky nemoci«. Dle § 36 d) hradí pak stát náklady na dohled k osobám nákazou podezřelým a na jejich izolaci (§ 17). § 17 pohlíží na osoby »nákazou podezřelé« — jak patrně ze spojitosti §§ 7 a 17 — jen s hlediska nositelů nákazových zárodků a nemá na mysli osoby nemocné nebo z nemoci podezřelé, o jakých mluví § 7. Ani v těchto ustanoveních ani na jiném místě neupravuje zákon ten náhradu nákladů spojených s ošetřením a zaopatřením (léčebného) osob nemocných neb z nemoci podezřelých (srovnej nál. býv. ss-u Budw. 11892 A).

Pak ovšem nelze tvrditi, že by zák. č. 67/1913 upravoval stejný předmět jako cit. dv. dekret a není proto dovolávání se § 48 na místě.